

Súd: Okresný súd Svidník
Spisová značka: 3Csp/81/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8619201571
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Tomáš Saraka
ECLI: ECLI:SK:OSSK:2022:8619201571.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Svidník sudcom Mgr. Tomášom Sarakom v spore žalobkyne D. Y., nar.XX.XX.XXXX, bytom R. XX, XXX XX R. právne zastúpenej Mgr. Matúšom Mackom, advokátom, so sídlom Karpatská 804/10, 089 01 Svidník proti žalovanému POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598 o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 300,-eur s príslušenstvom takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni sumu 300,-eur v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalobkyňa m á n á r o k na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 % o výške ktorých rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa žalobou podanou na tunajšom súde dňa 06.09.2019 domáhala, aby súd žalovanému uložil povinnosť titulom primeraného finančného zadosťučinenia zaplatiť jej sumu 300,-eur a nahradiť jej trovy konania.

2. Svoju žalobu odôvodňovala tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Svidník pod sp.zn.2Csp/88/2016 sa žalovaný voči nej domáhal zaplatenia zostatku poplatku vo výške 47,96 eur a ďalších nárokov, a to poplatku za upomienku vo výške 32,-eur, trov mediáčného konania vo výške 138,81 eur, zmluvnej pokuty vo výške 312,-eur, úrokov vo výške 32 % spolu v sume 48,22 eur, pričom celková hodnota sporu bola 578,99 eur. Tvrdila, že v uvedenom konaní bola ako žalovaná v postavení spotrebiteľa, pričom bola úspešná, pretože rozsudkom Okresného súdu Svidník zo dňa 19.09.2018 č.k.2Csp/88/2016-78 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 08.01.2019 č.k.3Co/153/2018-108 bola žaloba zamietnutá, a to z dôvodu zistenia porušenia jej spotrebiteľského práva zo strany obchodníka hlavne v súvislosti s absenciou obligatórnych náležitostí spotrebiteľskej zmluvy a používania

-2-

3Csp/81/2019

neprijateľných zmluvných podmienok. V žalobe citovala viaceré časti rozhodnutia zo základného konania a poukazujúc na § 3 ods.5 veta tretia zákona č.250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a § 4 ods.2 písm. b/ zák. č.250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa tvrdila, že ako spotrebiteľ uplatňuje si satisfakciu za porušenie svojich spotrebiteľských práv ktoré musela brániť v pôvodnom konaní. Tvrdiac, že primerané finančné zadosťučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy uviedla, že hypotéza právnej normy je splnená, lebo je spotrebiteľkou ktorá úspešne uplatnila porušenie svojho práva na súde, preto požaduje primerané finančné zadosťučinenie vo výške 300,-eur čo predstavuje približne polovicu sumy, o ktorú sa chcel žalovaný na jej úkor obohatiť v pôvodnom

konaní. Poukázala v tejto súvislosti tiež na to, že žalovaný si v pôvodnom konaní uplatňoval plnenie z neprijateľnej zmluvnej podmienky napriek tomu, že mal vedomosť o jej neprijateľnosti a teda vedel, že na toto plnenie nemá zákonný nárok.

3. Ako dôkazy na preukázanie svojich tvrdení žalobkyňa v žalobe označila rozsudok Okresného súdu Svidník zo dňa 19.2.2018 sp.zn.2Csp/88/2016 a rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 08.01.2019 sp.zn.3Co/153/2018 s doložkami právoplatnosti.

4. Žalovaný so žalobou nesúhlasil. Uviedol, že primerané finančné zadosťučinenie je nutné chápať ako náhradu za spôsobenú nemajetkovú ujmu a možno ho priznať len vtedy, keď porušenie práva nie je možné napraviť inak, napríklad ak právo žalobcov na vydanie bezdôvodného obohatenia je premlčané. Žiadal tiež zohľadniť, že aj žalobkyňa konala v rámci kontraktáčného postupu ľahostajne, keď svojim podpisom vyhlásila, že súhlasí s obsahom zmluvy, bola oboznámená so všeobecnými podmienkami a nemá k nim výhrady, ako aj to, že zmluvu uzatvorila vážne, zrozumiteľne, nie v tiesni ani za nápadne nevýhodných podmienok.

5. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je podľa žalovaného dovŕšenie ochrany porušeného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen jeho deklaráciu. Opätovné sankcionovanie by bolo podľa žalovaného vzhľadom na predchádzajúce konanie neprimerane prísne. Primerané finančné zadosťučinenie navyše predstavuje peňažnú protihodnotu nemajetkovej ujmy a nie náhradu za uplatnené finančné plnenie alebo náhradu škody. Priznanie nároku by prichádzalo do úvahy len vtedy, ak porušenie práva už nie je možné napraviť inak, čo nie je tento prípad. Ani kompenzačná funkcia primeraného finančného zadosťučinenia tu podľa žalovaného neobstojí, nakoľko žalobkyňi bolo priznané právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, teda nie je čo kompenzovať.

6. V ďalšej časti písomného vyjadrenia k žalobe žalovaný uviedol, že účelom ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007Z.z. je aj individuálna a generálna prevencia, avšak inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nesmie slúžiť ako prostriedok ospravedlňujúci ľahostajnosť spotrebiteľa, ktorý vstupuje do právneho vzťahu s dodávateľom bez toho, aby sa sám zaujímal o svoje povinnosti z existujúcich záväzkovo právnych vzťahov. Skutočnosť, že spotrebiteľ neprejavuje žiaden záujem oboznámiť sa so zmluvnými dojednaniami a pochopiť ich obsah, nemôže byť automaticky na ujmu dodávateľa. Primerané finančné zadosťučinenie má sankčnú funkciu a pokiaľ sa prizná aj subjektu správajúcemu sa ľahostajne, nemôže pozitívne preventívne pôsobiť, čo by spôsobilo ľahostajnosť každého spotrebiteľa, ktorý bude vstupovať do akéhokoľvek právneho vzťahu bez toho, aby sa spoliehal na vlastný úsudok.

-3-

3Csp/81/2019

7. Napokon sa žalovaný vyjadril aj k výške uplatneného nároku, ktorú považoval za neprimeranú a nespravodlivú. Podľa žalovaného jeho výšku žalobkyňa ani nijako relevantne neodôvodnila, ide len o niekoľkonásobné uplatnenie a priznanie sumy bezdôvodného obohatenia. Podľa názoru žalovaného žalobkyňi nevznikla žiadna ujma, ktorá by odôvodňovala priznanie primeraného finančného zadosťučinenia a preto jeho priznanie by malo za následok spôsobenie hrubej nerovnováhy medzi právami a povinnosťami veriteľa a spotrebiteľa a to bez akéhokoľvek právneho dôvodu.

8. Žalobkyňa v písomnej replike trvala na žalobe, podľa nej rozhodovacia prax súdov sa už so všetkými žalovaným uvedenými argumentmi dávno vysporiadala a dospela k záveru o ich nedôvodnosti a neopodstatnenosti. Žalovaný podľa žalobkyne nesprávne pochopil inštitút primeraného finančného zadosťučinenia, z toho pramenia jeho nesprávne závery, keď je tu podľa nej nepochybné, že z jej strany došlo k úspešnému uplatneniu spotrebiteľských práv, za čo sa považuje aj úspešná obrana proti dodávateľom uplatnenému nároku vyjadrením nesúhlasu s uplatnenou pohľadávkou, čo je tu splnené, keď žalobkyňa na ochranu svojich spotrebiteľských práv aktívne vystupovala. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže podľa žalobkyne na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Žiadala žalobe vyhovieť.

9. Žalovaný v písomnej duplike uviedol, že má za to, že sa už skorším podaním dostatočne vyjadril ku všetkým relevantným skutočnostiam, žalobkyňa len zopakovala tie isté skutočnosti, preto považuje skoršie svoje vyjadrenie za dostačujúce. Žiadal žalobu zamietnuť.

10. Na prejednanie sporu súd nariadil pojednávanie na ktoré sa žalovaný napriek riadnemu a včasnému predvolaniu nedostavil. Žalovaný ospravedlnil svoju neúčasť na pojednávaní s tým, že trvá na svojich predošlých vyjadreniach a súhlasí, aby súd vec prejednal a rozhodol v jeho neprítomnosti. V súlade s ust. § 180 CSP preto súd rozhodol, že pojednávanie vykoná v neprítomnosti žalovaného, nakoľko nebol daný návrh ani dôvody odročenia pojednávania v zmysle § 183 a § 184 CSP.

11. Žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu na pojednávaní na žalobe a jej dôvodoch v celom rozsahu trvala. Sú podľa nej splnené všetky hmotnoprávne podmienky pre vyhovie jej nároku, ktorého výška je cca polovicou toho nároku, ktorý si žalovaný na žalobkyni uplatňoval v pôvodnom konaní. Ide podľa nej o primeranú sumu, adekvátnu na plnenie všetkých funkcií primeraného finančného zadosťučinenia, keďže žalovaný sa na nej v základnom konaní domáhal plnenia založeného na neprijateľných zmluvných podmienkach.

12. Súd sa oboznámil s obsahom žaloby a všetkých písomných vyjadrení strán, vykonal dokazovanie výsluchom žalobkyne, keďže ho pre rozhodnutie tohto spotrebiteľského sporu považoval za nevyhnutný (§ 295 CSP), oboznámením sa s obsahom všetkých listinných dôkazov predložených žalobkyňou, keďže vykonanie žiadneho z týchto dôkazov nebolo žalovaným namietané ani súdom vyhodnotené ako nedôvodné či neúčelné a sám žalovaný žiadne dôkazy nenavrhoval, oboznámením sa s obsahom spisu Okresného súdu Svidník zo základného konania sp.zn.2Csp/88/2016 (§ 295 CSP), pričom zistil tento skutkový stav:

13. Zo spisu Okresného súdu Svidník sp.zn.2Csp/88/2016 súd zistil, že žalovaný žalobou podanou na súde dňa 22.12.2016 domáhal sa tam na žalobkyni nárokov zo zmluvy o úvere č.XXXXXXXXXX zo dňa 10.09.2012 ktorej predmetom bolo poskytnutie úveru žalobkyni vo výške

-4-

3Csp/81/2019

350,-eur, ktorý sa táto zaviazala vrátiť spolu s príslušným poplatkom vo výške 322,-eur v 12 mesačných splátkach po 56,-eur počnúc dňom 19.10.2012. Po úprave splátkového kalendára úver mal byť zaplatený dňa 23.02.2014, pričom vo vzťahu k poplatku tam žalovaný tvrdil, že v zmysle Všeobecných podmienok poskytnutia úveru, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy sa strany dohodli, že tretina poplatku predstavuje dohodnutý úrok a dve tretiny poplatku predstavujú náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou. Žalovaný v konaní 2Csp/88/2016 v žalobe dôvodil, že z dôvodu porušenia podmienok zmluvy vznikol mu tiež nárok na poplatok za zaslanie upomienok vo výške 32,-eur a na zmluvnú pokutu vo výške 312,-eur s tým, že žalobkyňa uhradila mu celkovo sumu vo výške 521,-eur. Žalobou žiadal, aby súd žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť mu zostatok poplatku vo výške 47,96 eur, poplatok za upomienky vo výške 32,-eur, trovy mediálneho konania vo výške 138,81 eur, zmluvnú pokutu vo výške 312,-eur, úrok 32 % ročne z tam špecifikovaných súm, úrok z omeškania 8 % ročne z tam špecifikovaných súm a náhradu trov konania. Z dôvodu materiálnej núdze žalobkyne bol jej na základe jej žiadosti rozhodnutím Centra právnej pomoci vo Svidníku zo dňa 26.06.2017 na zastupovanie v konaní 2Csp/88/2016 ustanovený advokát prostredníctvom ktorého sa k žalobe vo veci 2Csp/88/2016 vyjadrila tak, že pokiaľ ide o poplatok vo výške 322,-eur, za ten jej nebolo poskytnuté reálne plnenie a navyše jedná sa o neprijateľnú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve. Poukázala na rozsudky Okresného súdu Prešov sp.zn.11C/42/2012 z 13.9.2013 a potvrdzujúci rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn.5Co/219/2013 z 21.8.2014, ktoré aj pripojila a ktorými súd dojednanie o uvedenom poplatku vyhlásil právoplatne za neprijateľnú zmluvnú podmienku a rovnako sa tak stalo v ďalších rozhodnutiach, ktoré tam vymenovala. Zároveň namietala nedodržanie náležitostí zmluvy podľa zákona č.129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, v dôsledku čoho je daný úver bezúročný a bez poplatkov a keďže jeho istinu dávno preplatila, žiadala žalobu zamietnuť. Žalovaný aj po tomto vyjadrení žalobkyne trval na žalobe a dôvodnosti ním žiadaných plnení, a to aj po tom, čo žalobkyňa v podaní zo dňa 18.01.2018 opätovne podrobne argumentovala proti uplatneným nárokom s poukazom na množstvo súdnych rozhodnutí vrátane rozhodnutí, ktoré označili za neprijateľnú zmluvnú podmienku dojednanie o voľbe Obchodného zákonníka.

14. Z rozsudku Okresného súdu Svidník zo dňa 19.02.2018, č.k.2Csp/88/2016-78 súd zistil, že súd žalobu žalovaného v celom rozsahu zamietol a priznal žalobkyni proti žalovanému nárok na náhradu trov konania. Zamietnutie žaloby odôvodnil tým, že dohodnutý úrok vo výške 107,33 eur predstavujúci 1/3 poplatku v sume 322,-eur je v rozpore s dobrými mravmi, preto zmluva, ktorú posúdil ako spotrebiteľskú zmluvu o spotrebiteľskom úvere v tejto časti nemôže byť vzhľadom na § 39 Občianskeho zákonníka platná a tak úver už z toho dôvodu bol bezúročný. Ďalším dôvodom zamietnutia žaloby bolo, že v úverovej zmluve absentovali viaceré náležitosti v zmysle § 9 ods.2 zákona o spotrebiteľských úveroch (úroková sadzba spotrebiteľského úveru, RPMN, rozlíšenie splátok istiny, úrokov a iných poplatkov ako aj termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru), čo robilo úver v zmysle § 11 ods.1 zákona o spotrebiteľských úveroch bezúročným a bez poplatkov a tak pri poskytnutej sume úveru 350,-eur a uhradenej sume 592,-eur žalobkyňa žalovanému nič nedlží. Súd zároveň vyhodnotil (bod 29 odôvodnenia rozsudku) zmluvné dojednanie o voľbe Obchodného zákonníka ktorým žalovaný argumentoval ako individuálne nevyjednané a spĺňajúce zákonné znaky neprijateľnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve podľa § 53 ods.1 Občianskeho zákonníka, preto je irelevantné a neprihliadol naň.

-5-

3Csp/81/2019

15. Proti vyššie uvedenému rozsudku podal žalovaný odvolanie o ktorom odvolací Krajský súd v Prešove rozhodol rozsudkom zo dňa 08.01.2019, č.k.3Co/153/2018-108 tak, že napadnutý rozsudok potvrdil osvojac si odôvodnenie rozhodnutia súdom prvej inštancie na ktoré v plnom rozsahu odkázal. Podľa názoru Krajského súdu v Prešove správny bol záver súdu prvej inštancie o tom, že jednalo sa o spotrebiteľskú zmluvu a spotrebiteľský úver a tiež o tom, že pre chýbajúce náležitosti je úver bezúročný a bez poplatkov. Rozsudok Okresného súdu Svidník zo dňa 19.02.2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 08.01.2019 právoplatnosť nadobudol dňa 24.01.2019.

16. Žalobkyňa pri svojom výsluchu na pojednávaní uviedla, že postup žalovaného a celé konanie, keď ju žalovali jej robilo veľmi zle, v tom čase bola onkologická pacientka a napriek tomu, že v rámci svojich možností splácala koľko mohla, či už po 10 alebo 20-eur, stále jej vyvolávali, vypisovali, vyhrážali sa jej. Volali jej aby to celé zaplatila, neustále, že čo jej hrozí ak to nezaplatí, aké ďalšie nároky, úroky, sankcie. Bolo to strašne nepríjemné, chodila vtedy na chemoterapie, na ožarovanie a do toho chodili jej od nich listy, vyvolávali, bolo to na ňu strašne veľa.

17. Žalobkyňa poukazujúc na vyššie uvedené súdne konanie a rozhodnutia a tvrdiac, že v predmetnom konaní úspešne na súde uplatnila porušenie svojho práva má za to, že sú naplnené zákonné podmienky pre priznanie jej primeraného finančného zadostučinenia v zmysle § 3 ods.5 veta tretia zákona č.250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, pričom výšku požadovaného zadostučinenia vyvodzuje z výšky celkovej sumy, ktorej zaplata sa od nej žalovaný domáhal a o ktorú sa tak na jej úkor chcel bezdôvodne obohatiť s tým, že požadované primerané finančné zadostučinenie vo výške 300,-eur predstavuje približne polovicu tejto sumy (578,99 eur).

18. Súd vychádzajúc z tvrdení strán a výsledkov vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba žalobkyně čo do základu aj výšky je plne dôvodná. Žalobkyni podľa názoru súdu vzniklo právo na primerané finančné zadostučinenie ktoré v okolnostiach tu súdnej veci bolo dôvodné priznať jej v celej požadovanej výške, a to z nasledujúcich dôvodov.

19. Podľa § 3 ods.5 zákona č.250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

20. Podľa názoru súdu žalobkyni právo na primerané finančné zadostučinenie proti žalovanému z dôvodu splnenia všetkých zákonných podmienok v zmysle vyššie citovaného § 3 ods.5 veta tretia zákona o ochrane spotrebiteľa vzniklo.

-6-

3Csp/81/2019

21. Predloženým rozsudkom Okresného súdu Svidník zo dňa 19.02.2018, č.k.2Csp/88/2016-78 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 08.01.2019, č.k.3Co/153/2018-108 žalobkyňa preukázala, že v pôvodnom konaní vedenom na tunajšom súde pod spisovou značkou 2Csp/88/2016 uplatňoval si žalovaný voči nej len na kapitalizovaných nárokoch zaplataenie sumy celkovo 596,46 eur (zostatok poplatku 47,96 eur, poplatok za upomienky 32,-eur, trovy mediáčného konania 138,81 eur, zmluvná pokuta 312,-eur, kapitalizované úroky 48,22 eur a kapitalizované úroky z omeškania 17,47 eur) a k tomu ešte pokračujúce úroky z omeškania 8 % ročne zo sumy 47,96 eur od 19.04.2016 do zaplataenia a to napriek tomu, že žalobkyňa už pred podaním žaloby na poskytnutú sumu 350,-eur vrátených mala podľa tvrdenia žalovaného 521,-eur (podľa sumáru celkovo uhradených splátok na čl. 31 spisu 2Csp/88/2016 dokonca až 592,-eur). Žalovaný teda v situácii už dávno preplateného bezúročného a bezpoplatkového úveru (v čase podania žaloby preplatok bol už 242,-eur) žiadal od žalobkyne ďalších 596,46 eur, teda celkovo uplatňoval si a chcel od žalobkyne takmer 2,5 násobok jej poskytnutého reálneho plnenia 350,-eur. Tak prvoinštančný, ako aj odvolací súd dospeli k jednoznačnému záveru, že žalovanému nepatria žiadne úroky z úveru pre bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru a to dokonca nielen pre jedno, ale pre hneď viacnásobné porušenie zákona č.129/2010 Z.z, o spotrebiteľských úveroch (konštatovaná absencia až 4 náležitostí zmluvy, konkrétne podľa § 9 ods.2 písm. i/, j/, k/, y/, viď bod 12 odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Prešove). Súd prvej inštanície zmluvu navyše v časti úrokov pre rozpor s dobrými mravmi posúdil zároveň ako neplatnú a súčasne konštatoval existenciu neprijateľnej zmluvnej podmienky v podobe dojednania o voľbe Obchodného zákonníka na daný spotrebiteľský vzťah. Z odôvodnení vyššie uvedených rozhodnutí teda jasne vyplýva, že bol zistený nielen jeden, ale hneď viaceré základné a zásadné dôvody, pre ktoré celý nárok uplatňovaný voči žalobkyni bol nedôvodný.

22. Teda nejednalo sa v danom prípade o situáciu len nejakého ojedinelého, výnimočného či ospravedliteľného pochybenia žalovaného pri tvorbe zmluvy alebo o situáciu, kedy by si žalovaný uplatňoval na žalobkyni pri v skutočnosti bezúročnom a bezpoplatkovom úvere nejaký primeraný úrok či plnenie. Zmluva bola uzavretá na hlavičkovom predtlačenom formulári žalovaného a všeobecné podmienky poskytnutia úveru boli komplet žalovaným predtlačené a práve v nich boli zakomponované problematické, podľa výsledku sporu s právom nesúladne dojednania (poplatok, voľba Obchodného zákonníka a podobne), teda niet pochyb, že zodpovednosť za výsledok sporu a stav, ktorý nastal nesie práve žalovaný. Súdy v postupe a konaní žalovaného, ktorý si za stavu vrátenia, dokonca vysokého preplatenia celej dohodnutej, dlžníkovi poskytnutej sumy úveru 350,-eur uplatňoval od žalobkyne ešte ďalšiu sumu o viac ako 100 % prevyšujúcu túto úverovú istinu (596,46 eur) zistili hneď viaceré samostatné dôvody, z ktorých každý jeden by sám osebe bol dôvodom na zamietnutie žaloby. Uvedené porušenie práva a povinností žalovaným vyplývajúcich z Občianskeho zákonníka a zákona o spotrebiteľských úveroch navyše v takej výraznej intenzite a závažnosti súd s poukazom na § 3 ods.5 veta tretia zákona o ochrane spotrebiteľa považuje za dôvod na priznanie primeraného finančného zadostučinenia žalobkyni, ktorá úspešnou obranou voči takýmto nedôvodným nárokom v pôvodnom konaní na súde úspešne uplatnila svoje práva. Je treba si v danom prípade uvedomiť, že dôvodom plného neúspechu žalovaného a jeho nárokov v konaní vedenom proti žalobkyni neboli len nejaké formálno- právne nedostatky, alebo napríklad neskoré uplatnenie jeho práva na súde a podobne, ale dôvodom jeho plného neúspechu bolo to, že jednalo sa z jeho strany o konanie, ktoré príkro odporovalo tak zákonu ako aj (a navyše) dobrým mravom, teda išlo o absolútne zásadné a závažné porušenie práva z jeho strany, na čo súd musel prihliadať.

-7-

3Csp/81/2019

23. Žalovaný ako nebankový subjekt má dlhodobu v predmete svojej činnosti aj poskytovanie úverov a teda jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. Tieto zákonom vyžadované osobitné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere dodržané neboli. Žalovaný sa svojej zodpovednosti za uzatvorenie takejto zmluvy nemôže zbaviť ani poukazom na princíp neznalosť zákona neospravedlňuje a uplatnením jeho dôsledkov v neprospech žalobkyne. Rešpektovanie tohto princípu v spotrebiteľských právnych vzťahoch práve zo strany dodávateľa treba

vyžadovať v najvyššej možnej miere. Ak žalovaný ako subjekt dlhodobo pôsobiaci na finančnom trhu, ktorého predmetom činnosti je poskytovanie úverov, v rozpore so zákonom nedodrží hneď viaceré predpísané náležitosti zmluvy spôsobujúce, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, jeho konanie nemožno hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia plnením bez právneho dôvodu minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. Je skutočne veľmi ťažko uveriť, aby žalovaný nemal vedomosť o tom, čo môže spôsobiť uzavretím zmluvy, už priamo v ktorej ako protiplnenie žiada takmer 100 % poskytnutej sumy a to bez toho aby boli dodržané úplne základné zákonom vyžadované náležitosti pre takú zmluvu a že by pre prípad, že sa tak stane, nebol s tým uzročený. Je úplne samozrejmé predpokladať dokonalú znalosť zákona o spotrebiteľských úveroch a náležitosti zmlúv o spotrebiteľských úveroch (ktoré sú v danom zákone úplne jasne a prehľadne uvedené) u žalovaného ako profesionála, subjektu, ktorý ich poskytuje dlhodobo a vo veľkom množstve.

24. Ak žalovaný bránil sa žalobkyni uplatnenému nároku tým, že už samotný právoplatný rozsudok Okresného súdu Svidník vo veci 2Csp/88/2016 má dostatočný sankčný charakter v zmysle individuálnej a generálnej prevencie, tak s tým sa súd nestotožňuje. Mohlo by tomu tak byť v prípade že by sa jednalo o ojedinelý, výnimočný prípad na strane žalovaného. Súd sa však pri svojej činnosti už roky stretáva so spormi, kde žalovaný vystupuje či už v pozícii žalobcu, alebo žalovaného a stretol sa tak s množstvom žalovaným uzatváraných úverových zmlúv. Súdu tak z jeho činnosti, ale aj z veľkého množstva verejne dostupných súdnych rozhodnutí je známe, že nejde ani zďaleka o ojedinelý či výnimočný prípad porušenia zákonných náležitostí úverových zmlúv zo strany žalovaného, pričom je zrejmé, že ani doterajšie opakované súdne rozhodnutia v neprospech žalovaného nemali na neho preventívny a odradzujúci účinok. Len potvrdením toho je to, že súdna prax k obdobným praktikám žalovaného aktuálne sa už stavia tak, že v prípade uplatňovania nárokov spotrebiteľov proti nemu na vydanie bezdôvodného obohatenia titulom preplatených bezúročných a bezpoplatkových úverov doslova hovorí o úmyselnom konaní, a to v súvislosti so zdôraznením potreby aplikácie 10 - ročnej premlčacej doby vyplývajúcej z ustanovenia § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka pri absencii obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Krajský súd v Prešove vo veci sp. zn. 8Co/139/2017 konanie žalovaného charakterizoval takto, cit „Žalovaný ako osoba podnikajúca na finančnom trhu má odbornú prevahu nad spotrebiteľom, ktorému poskytuje svoje služby, a preto možno od neho očakávať, že vo vzťahu k nemu sa bude správať poctivo. V predmete činnosti má okrem iného i poskytovanie úverov a pôžičiek nebankovým spôsobom, teda jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. V zmysle § 2 odsek 1 zákona č. 1/1993 Zb. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1993/1/>> o Zbierke zákonov platnom a účinnom do 31.12.2015, o všetkom, čo bolo v Zbierke zákonov uverejnené, platí domnienka, že dňom uverejnenia sa stalo známym každému, koho sa to týka; domnienka o znalosti vyhlásených všeobecne záväzných právnych predpisov je nevyvrátiteľná (od 01.01.2016 túto problematiku upravuje § 15 zákona č. 400/2015 Z.z. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/400/>> o tvorbe právnych predpisov a o Zbierke zákonov Slovenskej republiky). Žalovaný ako nebankový subjekt má

-8- 3Csp/81/2019

dlhodobo v predmete svojej činnosti aj poskytovanie úverov a teda jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov... Odvolací súd konštatuje, že konanie žalovaného pri uzatváraní zmluvy nebolo súladné s dobrými mravmi, žalovaný nerešpektoval povinnosti stanovené zákonom o spotrebiteľských úveroch a ustanoveniami Občianskeho zákonníka zameranými na ochranu spotrebiteľa. Jeho konanie preto nemožno hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. S ohľadom na okolnosti prípadu možno uzavrieť, že úmysel žalovaného bezdôvodne sa obohatiť na úkor žalobkyne bol daný už od uzatvorenia zmluvy, ktorej návrh koncipoval žalovaný a predložil ho na podpis žalobkyni, a teda bol daný aj v čase, kedy došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného. (Porovnaj rozsudok Krajského súdu v Prešove z 12. decembra 2011, sp. zn. 7Co/84/2011 <<http://merit.slv.cz/7Co/84/2011>>, tiež rozsudok Krajského súdu v Prešove z 21.1.2013, sp. zn. 2Co 9/2012 <<http://merit.slv.cz/2Co9/2012>>)

25. Obdobné hodnotenie konania žalovaného vyplýva napr. z rozsudku Krajského súdu v Prešove sp.zn.15Co/10/2018 alebo 5Co/48/2018.

26. Je nemožné uveriť tvrdeniu žalovaného o dostatočnom preventívnom a odradzujúcom účinku už samotného rozsudku o zamietnutí jeho nárokov. Žalovaný súčasne tvrdí ľahostajnosť a nedostatok

opatrnosti na strany žalobkyne v kontraktačnom procese. Táto obrana žalovaného neobstojí už len preto, lebo dokonca ešte aj v teraz vedenom súdnom konaní vo svojom vyjadrení k žalobe žalovaný uviedol, že vo väčšine prípadov umožňuje spotrebiteľom sa oboznámiť so zmluvnými dojednaniami (viď strana 4 jeho vyjadrenia). Ak teda sám žalovaný v situácii, kedy právna úprava obligatórne ukladá a za úplne samozrejme považuje (§ 53 ods.1 a 2 Občianskeho zákonníka) nielen oboznámenie sa spotrebiteľa so zmluvnými dojednaniami, ale aj možnosť spotrebiteľa ovplyvniť ich obsah (§ 53 ods.2 OZ) uvedie, že oboznámiť sa so zmluvnými dojednaniami umožňuje len vo väčšine (teda nie všetkých) prípadoch, potom nemožno pochybovať, že samotné zamietnutie žaloby žalovaného v pôvodnom konaní z hľadiska účelu, podstaty a významu právnej úpravy v zákone o ochrane spotrebiteľa a v jeho § 3 ods.5 nemôže byť postačujúce a že je plne namieste priznať žalobkyni proti žalovanému primerané finančné zadosťučinenie. Uvedené tvrdenie žalovaného zároveň vyvracia jeho vlastnú obranu spočívajúcu v poukaze na neobozretný postup samého spotrebiteľa (žalobkyne) pri uzavretí zmluvy. Zjavným cieľom právnej úpravy inštitútu primeraného finančného zadosťučineniam je priniesť poctivosť, férovosť, transparentnosť a dodržiavanie práva do dodávateľsko- spotrebiteľských vzťahov. Dodávateľ ktorý nič neporuší, nemusí sa obávať, žeby musel plniť primerané finančné zadosťučinenie. Ak ale sám niečo poruší a vytvorí stav, že je daný základ nároku na primerané finančné zadosťučinenie, tak potom obrana poukazom na „neopatrnosť“ dlžníka pri uzavretí zmluvy, ktorej obsah dlžník zjavne nemohol okrem podpisu nijako ovplyvniť je nielen alibistická, ale aj nerelevantná.

27. Primerané finančné zadosťučinenie pre spotrebiteľa v zmysle § 3 ods.5 zákona o ochrane spotrebiteľa nie je čo do výšky zákonom nijako konkrétne stanovené, klasifikované, či limitované, nie sú naň žiadne tabuľky či osobitné kritériá, základným a určujúcim kritériom v zmysle zákona je jeho primeranosť, ktorú súd posudzuje podľa vlastnej úvahy s prihliadnutím na konkrétne okolnosti veci. Keďže zákon okrem primeranosti nestanovuje žiadne konkrétne kritériá, ktoré by spotrebiteľ mal tvrdiť a dokazovať, neobstojí tvrdenie žalovaného o nedostatočnom odôvodnení výšky požadovaného zadosťučinenia žalobkyňou. Žalobkyňa v žalobe logicky a dostatočne odôvodnila výšku požadovaného zadosťučinenia keď uviedla, že

-9-

3Csp/81/2019

odvodzuje ju od hodnoty sporu v konaní 2Csp/88/2016, teda od sumy, ktorú od nej žalovaný bezdôvodne žiadal a o ktorú sa chcel na jej úkor obohatiť s tým, že žiada len cca 50 % uvedenej sumy. Pokiaľ ide o dôvodnosť poskytnutia tohto zadosťučinenia, súd uvádza, že bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, nakoľko postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy. Je pritom treba vychádzať z toho, že toto zadosťučinenie má niekoľko funkcií. Možno tak hovoriť o funkcii satisfakčnej, sankčnej, odradzujúcej, odmeňujúcej. Pri určení jeho výšky súd musí zohľadniť viaceré relevantné okolnosti, a to napríklad či nejde v prípade postupu a konania dodávateľa o recidívu, aká bola intenzita a trvanie porušenia a dôsledky konania dodávateľa, ekonomický dopad nečestného konania dodávateľa na spotrebiteľa, ako aj skutočnosť, či už napríklad nebolo poskytnuté zadosťučinenie spotrebiteľovi aj v inej podobe.

28. Úvaha zvolená žalobkyňou pri stanovení výšky primeraného finančného zadosťučinenia odvodzujúca ho od sumy ktorú od nej žalovaný na základe zmluvy nedôvodne žiadal (v skutočnosti tá suma bola omnoho vyššia ako žalobkyňou uvedená suma 578,99 eur, keďže už pred podaním žaloby žalovaného proti nej mala na úvere vysoký preplatok) v tomto prípade má svoju logiku, opodstatnenie a zodpovedá preventívnej a odradzujúcej funkcii primeraného finančného zadosťučinenia. Odradiť dodávateľa od recidívy predsa môže práve jeho uvedomenie si, že čím vyššiu sumu od spotrebiteľa bude nedôvodne žiadať (tu to bolo celkovo takmer 250 % poskytnutej istiny úveru), tým vyššie finančné zadosťučinenie v prípade úspešného uplatnenia ochrany spotrebiteľom následne bude musieť poskytnúť, preto odradzujúci účinok vo vzťahu k tomu, aby boli dodržiavané náležitosti zmlúv a aby sa žalovaný v budúcnosti nedomáhal na spotrebiteľoch nedôvodných plnení v takej výške je práve v takom prípade naplnený. Preto ak žalobkyňa požaduje finančné zadosťučinenie 300,-eur v situácii, že poskytnutá jej bola suma úveru 350,-eur a uhradila sumu 592,-eur a napriek tomu musela podstúpiť tortúru súdneho konania v ktorom od nej žalovaný žiadal ďalších 596,46 eur, jej nárok je absolútne primeraný a opodstatnený. „Nie je snáď ani potrebné pripomínať, že súdne konania sú stresujúcim zážitkom, vyplývajúcim z obáv z výsledku sporu, či možnosti vzniku ďalšej majetkovej ujmy v podobe náhrady trov konania protistrane, v prípade neúspechu v konaní. Spotrebiteľ, teda žalobkyňa, nie je povinná preukázať ujmu, ktorá jej vznikla, pretože zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa priznáva právo na finančné zadosťučinenie už vtedy, keď k porušeniu práva alebo povinnosti dôjde“ (citované z rozsudku Krajského súdu v Prešove sp.zn.3CoCsp/25/2021, ďalej k tomu

pozri napr. rozsudky KS v Prešove sp.zn.20CoCsp/31/2021, 10CoCsp/23/2020, 20CoCsp/39/2021, 20CoCsp/43/2020, 3CoCsp/2/2021)..

29. Žalovaný sa bránil aj tým, že žalobkyni bolo priznané právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, a že preto nie je ujma, ktorú by bolo potrebné kompenzovať. Dôkaz na tvrdenie o priznaní bezdôvodného obohatenia žalobkyni neoznačil ani nepredložil, žalobkyňa také konanie nepotvrdila a ani výsledkom súdom vykonanej lustrácie konaní na tunajšom súde nebolo zistené také konanie, ale aj keby už žalobkyni bolo vrátené to čo preplatila (čo však preukázané nebolo) i tak by to nič nemenilo na dôvodnosti jej žaloby. Vrátením bezdôvodného obohatenia sa spotrebiteľovi vracia len to, o čo prísť nikdy nemal. Nie je to teda žiadne zadosťučinenie. Ak by preto táto skutočnosť bola dôvodom pre nepriznanie primeraného finančného zadosťučinenia, ustanovenie § 3 ods.5 zákona o ochrane spotrebiteľa by bolo zbytočným. Nemalo by žiaden sankčný a odradzujúci účinok na dodávateľov, ak by pri zjavnom porušení práv spotrebiteľov mohli sa vyhnúť sankcii v podobe platenia finančného zadosťučinenia len tým, že vrátia samotné nedôvodne prijaté plnenie. Súd v tejto súvislosti dáva do pozornosti žalovaného jeho samého sa týkajúci rozsudok Krajského súdu v Prešove

-10-

3Csp/81/2019

sp.zn.10CoCsp/19/2021, kde bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým bolo primerané finančné zadosťučinenie (tam 200,-eur) priznané popri súčasne ukladanej povinnosti žalovanému vydať bezdôvodné obohatenie spotrebiteľovi vo výške 780,-eur s prísl. Záver, že vydanie bezdôvodného obohatenia nemá žiaden vplyv na možnosť priznať primerané finančné zadosťučinenie vyplýva aj z množstva ďalších súdnych rozhodnutí (viď napr. rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp.zn.6CoCsp/57/2021 kde bolo potvrdené priznanie PFZ vo výške 700,-eur pri už vydanom bezdôvodnom obohatení, alebo rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn.10CoCsp/15/2021 kde bolo potvrdené priznanie PFZ vo výške 1.094,99 eur, pri už vydanom bezdôvodnom obohatení). Čo sa týka sankčnej a odradzujúcej funkcie primeraného finančného zadosťučinenia, súd zohľadnil nielen už vyššie popísanú intenzitu zásahu a porušenia zo strany žalovaného ako dodávateľa, ale aj skutočnosť, že nejde o zďaleka prvý, či ojedinelý prípad, kedy si žalovaný pri bezúročnom úvere uplatňoval od spotrebiteľa nedôvodné nároky. Preto súd pri prisúdení primeraného finančného zadosťučinenia a určovaní jeho výšky vzal na zreteľ aj to, že toto zadosťučinenie je v zákone zakotvené aj preto, aby prostredníctvom jeho priznania spotrebiteľovi dodávateľ bol odradený od ďalších takýchto postupov. Ak žalovaný napriek tomu, že v množstve súdnych konaní boli vytknuté dané nedostatky úverových zmlúv a konštatovaná ich bezúročnosť a bezpoplatkovosť naďalej opätovne „skúša“ voči spotrebiteľom uplatnenie vysokých úrokov a poplatkov, je plne namieste sankcionovať a odradiť ho od ďalšej takej recidívy prostredníctvom priznania primeraného finančného zadosťučinenia žalobkyni ako spotrebiteľovi vo výške, ktorá nebude len symbolická.

30. Čo sa týka satisfakčnej a odmeňujúcej funkcie primeraného finančného zadosťučinenia, niet pochyb o tom, že požadovanie nedôvodných úrokov a poplatkov zo strany žalovaného od spotrebiteľa logicky znamená obmedzenie komfortu spotrebiteľa, berie mu čas a kľud. Žalobkyňa sa tu musela aktívne brániť nedôvodným nárokom. Keďže bola v materiálnej núdzi, musela sa za účelom kvalifikovanej pomoci obrátiť na Centrum právnej pomoci, ktoré jej ustanovilo advokáta, ktorý ju v spore zastupoval. Žalobkyňa bola vystavená riziku absolútne neprimeraného peňažného plnenia, keď pri dávno preplatenom úvere od nej žalovaný žiadal zaplatiť mu ďalších až 596,46 eur, čo pri jej materiálnej núdzi bola likvidačná suma. Toto všetko súd zohľadnil pri svojom rozhodnutí. Zohľadnil tiež ničím nespochybnenú veľmi nepriaznivú zdravotnú a sociálnu situáciu žalobkyne v tom čase zistenú z výsluchu žalobkyne.

31. Súd zohľadnil aj dĺžku stavu neistoty žalobkyne v pôvodnom konaní. Žalovaný aj potom, čo žalobkyňa v rámci svojej obrany už pri prvom vyjadrení k žalobe predložila aj konkrétne súdne rozhodnutia, ktorými už bola napríklad suma „poplatku“ žiadaného žalovaným dávno a viacnásobne judikovaná ako neprijateľná zmluvná podmienka a potom čo poukázala na konkrétne rozhodnutia, ktoré za neprijateľnú podmienku určili aj dojednanie Obchodného zákonníka na daný vzťah stále trval na svojich nárokoch, podal odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie, čo síce bolo jeho nesporným právom, avšak zároveň to malo vplyv na dĺžku a predlžovanie stavu neistoty žalobkyne, čo je kritérium na ktoré súd tiež pri rozhodovaní o výške zadosťučinenia má prihliadať. Súd v tejto súvislosti dáva do pozornosti žalovaného § 53a Občianskeho zákonníka a skutočnosť, že plnenia z neprijateľnej podmienky na žalobkyni sa domáhal ešte viac ako 2 roky potom, čo vo výroku rozsudku Okresného súdu Prešov sp.zn.11C/42/2012 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Prešove 5Co/219/2013 bola

vyslovená neprijateľnosť zmluvnej podmienky-poplatku. Žalovaný teda u žalobkyne sám výrazne prispel k predĺžovaniu stavu a pocitov neistoty, ktoré sú logicky so súdnym konaním spojené vždy.

-11-

3Csp/81/2019

32. Súd preto obranu žalovaného v spore nepovažoval za dôvodnú. Súd legitímne využitie zákonného práva žalobkyne proti žalovanému v žiadnom prípade nepovažuje za zjavné zneužitie práva, ako to naznačoval žalovaný. Súd považuje za legitímne a spravodlivé priznať žalobkyni primerané finančné zadosťučinenie v sume, ktorá len o málo prevyšuje reálne bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného a ktorá je len cca polovicou toho, čo od žalobkyne ešte ďalej a popri ňom nedôvodne žiadal. Z tohto pohľadu súd vyhodnotil argument žalovaného o tom, že primeraným finančným zadosťučinením sa má kompenzovať nemateriálna ujma, ktorá vznikla, a nie ujma majetková. Nie je totiž vylúčené, aby výška nemateriálnej ujmy, ak jej mantinely nie sú zákonom stanovené, bola obdobná, zhodná, vyššia alebo nižšia ako ujma, ktorá oprávnenej osobe hrozila v majetkovej sfére.

33. Súd v danom prípade zväžil všetky okolnosti prejednávanej veci a dospel k názoru, že je potrebné žalobe vyhovieť v celom rozsahu. Tým súd odpovedal aj na tvrdenie žalovaného o tom, že pri priznaní primeraného finančného zadosťučinenia je potrebné zohľadniť závažnosť vzniknutej ujmy a okolnosti, za ktorých k nej došlo. Súd toto všetko zväžil, ako vyplýva z predošlých častí tohto odôvodnenia.

34. Žalovaný uplatnil aj námietku o tom, že priznanie primeraného finančného zadosťučinenia prichádza do úvahy len v prípadoch, ak porušenie práva už nie je možné napraviť inak. Podľa názoru súdu pri opodstatnených nárokoch spotrebiteľov nestačí len strohé konštatovanie súdu o porušení práv zamietnutím nedôvodnej žaloby proti nim, či vyslovením napríklad neprijateľnej zmluvnej podmienky ale je potrebné tento proces zavŕšiť priznaním aj finančnej kompenzácie odrážajúcej ujmu, ktorú spotrebiteľ utrpel pri súdnej a inej konfrontácii s dodávateľom.

35. Aj obrana žalovaného, že žalovanej nevznikla žiadna ujma je nedôvodná. V tejto súvislosti je potrebné dodať, že v súčasnosti účinné znenie ust. § 3 ods. 5 zákona č.250/2007 Z. z. ešte zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadosťučinenia, pretože toto sa v súčasnosti poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov alebo osobitnými predpismi bolo spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi. Od 10.6.2013 právo na primerané finančné zadosťučinenie vzniká už úspechom spotrebiteľa na súde v otázke preukázania porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č.250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov alebo osobitnými predpismi. Zákon podmienku, aby spotrebiteľovi bola privedená ujma nevyžaduje (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn.6Cdo/127/2017). V ňom Najvyšší súd okrem iného v súvislosti s primeraným finančným zadosťučinením podľa § 3 ods.5 zákona č.250/2007 Z.z. konštatoval, že „zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia) je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne.“

36. Čo sa týka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie (§ 3 ods.5 veta tretia zákona č.250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa), tento je naplnený nielen vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinnosti žalobou proti dodávateľovi, ale aj vtedy, ak tak urobí v rámci svojej obrany proti dodávateľom uplatnenému nároku. V tejto súvislosti súd poukazuje na

-12-

3Csp/81/2019

rovnaký právny názor vyslovený napr. rozsudku Krajského súdu v Prešove sp.zn. 7Co/23/2017 zo dňa 24.8.2017.

37. Vzhľadom na všetko uvedené súd žalobe žalobkyne v celom rozsahu vyhovel.

38. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods.1 CSP. Žalobkyňa mala v spore plný úspech, preto podľa § 255 ods.1 CSP jej patrí plná náhrada trov konania. Vzhľadom na uvedené súd v súlade s § 262 ods.1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodol v druhom výroku tohto rozsudku tak, že žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd v súlade s ust. § 262 ods.2 CSP po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník a rovnako samostatným uznesením, ktoré

vydá vyšší súdny úradník (vid' § 14 ods.4 zákona o súdnych poplatkoch) súd v súlade s § 2 ods.2 zákona č.71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch rozhodne o povinnosti žalovaného zaplatiť súdny poplatok za žalobu vzhľadom na zákonné oslobodenie žalobkyne od tejto povinnosti.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od dňa jeho doručenia na Okresný súd Svidník.

V odvolaní sa má uviesť ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, spisová značka konania, ďalej sa má uviesť proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č.233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.